

וְעַמְקָדָן וְעַמְקָדָן

תיבר הספר ימי חוף שאה בתהילתם סופם)

נתן מאורו בלבושה, בכתף־המשי, בפי
פַת הסאמיט הכהולה המהיכים כעיניה,
והוא אומר את שעבר ואת שעמיד לבנה
בקול נוח ורך, כאילו איינו יודע מטבע
בריאו, נעימה־רוגשת. כקוֹלו בכל השנים
קוֹלו עתה — וזרות גותרת בתוכו;
כעינינו בכל השנים ענינו. עתה — דבר
רים שבמגעל המועט של גורל אנשי־
ביניים, שלא גוזדו לו מעלות מעולות
ביוחר ולא גוזדו לו ירידות ירודות ביר־
תָר, גורל שפוגת אושרו — החוט המשובּ־
לש שבשידוך נאות כרט מלאה שיט,
יחסם מלא רבנים וארכן מלא דינְך
רים; ותהום־אסנו. — בַת שהזינְתָר
ונישאה למשפחה שיש בה שני שבעה
לישי משומד, ודולדול המביא לידי עקירה
אל קולומבו. מתוך ישיבתו השלואה
ודייבורו הבוטח בעצמו למדת, כי לא זו
בלבד שמערכת הכוכבים, שהוא צופה
בה להעלות את האזרוסקופים לא גוזרה
עליה גוירת ההליכה בمسئלה המסתימה
יסדרה, אלא כדי לרמז לכל המאורעות
בחזי אבי ושכנו ושכנים הסוחרים,
המנזינים, החנונים, החנורים. המלדים
וכיווץ בהם, אלא שמערכת כוכבים זו,
הקבועה במסילה, אינה שועה לכל
שפולטים עתה יום יום העתוניות הניבּ־
אים לפורענות גדולה, העומדת להתרגש
על הגורלות הנגדלים של העמים שיס־
תבכו ויסתכסכו ומילא יתמעכו בגל־
גולם גורלותינו הפערומים. ושם נבר
אות שחורות. שנפלטו עתה מפני העותּ
נים, הן שדחקו להם לבני עירנו, שצטו־
פּטו עתה, רב יתר מבשנים הקודמות,
מלפנים לפתח־מלנו של צפת פענת
כאילו הכל בחזילים היו לעkor בעז
מושד דף של הבטהה טובה מספר הניחוּ־
שים. כאילו לבם אמר להם, כי שנה אחד־
רונה היא שנהלו בה בחוזות העיר מנד־
עות צהובות היפותחות באותיהם של
קידוש לבנה: חכם בא לעיר.
וזדיי גם הוא, החכם עצמן, ידע כי
פעם אחרונה היה לו, אלא שמר שלותו
מקדם, שלא לגוזל תקופה מקויה, ואט
אין ראייה לדבר זכר לדבר: לאחר שיצא
מן העיר, הביאתו כרכרה לאכטניה
האדומה, וכאן ישב כמה שעות. שჩיכה
לעגלה שתוליכו לעיריה הסמוכה עמדו
סביבו גדולים וקטנים, גדולים — טמא
יעזרו דבר חכמה מפיו; קטנים — טמא
יפתח ארגו ויראו פלאו, אלם הוא
כשפתח פיו אמר דבריו המעתים בזעדי
מה מציה, אם אפשר להציג טבך לפוי

לכמה ימים שני חזדים נאים במלון
אידופה ורוב בני העיר באים אצל אצלו והזא
צופה בעמידותיהם. עתה זkan הוא, אולם
העומדים לפתח מלונו יודעים אותו מימי
שירותתו זה מספר מה ניתש לו לפני
כך וכך שנים וזה מספר מה ניתש לו
לפני כך וכך שנים והצד השווה שבדבר
ריהם, שהם מכיריים ואמורים: אין ארץ
חייב להאמין אלא בבוראו ואט חזיך
יאמין בצדיקו, אבל מה שהעינים רואות
אין הפה יכול להכחיש. גם בביתנו
גונדעת הייתה גדולתו של אותו חכם.
שامي הורגתי סירה, כי בגענותה עלתה
הייא וחברתה לנשות ניחשו של החכם.
אמר להן לריטום שמותיהן בפירות נייר,
לגלול אותן ולהטילן בתוך ערימה של
פירות נאלה, שהיה מוטלה בקרן זוית
טבחדרה הוшибן בגנו וסיפר להן בפר
טוט, מה שאירע להן בחיתן ואמר: אין
אני מודיע את הגונדוע אלא כדי להודיע
כלי כשם שאינו יודע את הגונדוע אני יודע
את שאינו גודע. אמר לאמי הורגתי:
בערך אלמן היה. אמר לחברתה: בערך
עינו האחת פגומה. אמרו הנערות, לכבוד
דברי המנוח ונשבעו: דברים ששמנו
כאילו נטמו בקר. לימים. כשהוא
השדכנים, בשידוכיהם, כל שידוך שידר־
כו לא נתקיים, שידוכים כדרך שניחש
אותו חכם נתקיימו. זו נישאה לאלמן.
זו נישאה למי שעינו פגומה. מה שידר־
לספר בביתנו ידרו לספר בבתים אחד־
דים וככל שנתרבו הסיפורים נחרבה
הקהל בפתח מלון אידופה ומסדרוני.
שתי כיתות של משכילים היו בעיר.
אללה אמורים: משה רבנו פיקח היה
ידע, שאם יאמר לישראל לקבל ציוויליזּ
המוסר טמחייכם השכל לא יקבלו, סיידר
ליהם כעין אילומינציה, באורות בגין־
ליהם, כדרך שמסדרים ביוםינו בחגיגות
עם והללו פערו פיהם ואמרו: מעאר
הר סיני, מעמד הר סיני, ומרוב תהיה
פתח קיבלו את התורה; אלה אומרים
דרכם: משה רבנו פיקח היה וידע,
שאם יוציא ישראל כדרך הטבע מבית
העברים משיעבוד לגואלה, לא ישמי
לו, כפי שאננו שומעים ביוםינו להרצל
לקונגראט, נערז במנהנו של הים לפוי
דרכו בנאות ושפלה, ראה הים בזוטו
העיר ישראל והם פערו פיהם ואמרו

הספר "ימי הופש שלא בתהילתם סוףם")

רוניים מתקן טראן פלאי להכין שכחו
בשעת ניגנותו הוא כפועט ذורה ולובש
צורה, בפי שמענו מפי שומרי מגנינים
גזרליים, שבשעת ניגנותם הם נחים חותם
המפתעת בתידושה ונודעת פדתו של
חינה בשירו על נינת פאגנייני, יפה
שעה של מראה קסם, אלם היא קרצה
ביותר וארכות ממנה גם השעה שלפנייה
וגם השעה שלאחריה — שעה שלפנייה
יושב הנגן, כסס פתול, עיניו משוטטות
יגנות וחוליות, פיז שמתנוודה בהם צן
זהבה וחידת, מלעס מה ישנה יד
הפל, הבתפים נזקפות ויורדות, נזקפות
ויורדות כמו שתונתו הישנה והטאיבת
MRIבה עם בשרו; שעה שלאחריה עומדת
הנגן וביד רוזדה הוא הוקם את קורת
הפח והמטבעות הקטנים והמעטים מתי^א
אנגלים על דף השולחן ועיניו מביטות
בهم נלצות ונואשות והאכבות. שנדראו
בזריזות נפלאה, וחולות עתה קפואת
ירושלות ימאספות כמתוך פיהוק מטבח
לטבח עד שנסגר עליהם האגרוף
והוא נשאר שעה קלה מוטל בקצת
השולחן כאגרוף שנكمץ וממת. דומה,
היא-היא אגרוף של עיטה הפלאות
הآخر, הגוי היישש והצולג, שעיניו
ונאכוד ואומנתו ניחושי עתידות על
דרך שהוא נתן לו לכל המבקש לידע
מה יעלה לו בסופה שייעלע בספר קטן
וועבה, שדיו מעובדים וצחובים ורוחניות
בחט שורות צפוחות בכתב קירילי קדם
ומשעילען ועשה שלושה טימני צלב, נוטל
היישש את הספר מידע עג בו כמה עוגות
ובאהרונה הוא מסמיכו לעיניו וקורא
ברציפות, ואני יודע אם הוא שולה דבר
ריו מדפי ספר או שולם משעיפוי דמיין
נו והדברים, אף שהם נאים בעיניהם
נירחת, נשמעות כפיאות ההולך לחורי
הקדושים, שומעו שוקבצה-סבירו סיעת
שמעו אחרים, פיז מתחפר והולך ודור
מה אFIELD עיניו מתחפרות והולכות
וכשהישיש סיטים קראייתו, טופח לו השדי^ב
מע על גבו ואומר: סבא סבא חי
אלוהים, הכל אתה יודע, אף מסיעת
השומעים האחים עולח נהימה: באמת
יודע, ומאורה שעה ואילך אין פוסקים
טבקשי העתידות ואין פוסקים דברי הקץ
ריאה של הולו ורך עם ערב כשמתרור
קגת האבסניה, הוא כנזכר גורנו היבש.
מחט באכבע בקימץ המטבחות. מפוזר
אחד אחד, משחה עליהם עינו הפיקחת
וסופו מאלפס במתינות יהונם באגרוף
המושט בשעה קלה כאגרוף גואש וממת.
אליה שעשוים קטנים ויש מעולים
מהם וגדול היום, שבו לתלה בגג האבי^ג
סניה האדומה דגל גדול וירוק, שקצתו
היא נוגעים ברפודם בפוני הנכונות
ופאים ושהיה כמניגת, כי בערב עתיד
הנוגע בפניהם, מתקן טראן פלאי להכין
שכלבו בתוך - להטיהת המן. אלום השנה
ולר של שראה חייו על רוב עלבונים
זה מקודם ארץ, שדליך לא גראה
תח האלבסנית ומטהיגע חזות ים
בא אלה חיור וקדוח ניטרתו
סופה, עוד מעט והוא נופת את מעט
פש החופס בגופו, הנזירה עוטה
ז, מנענעת רדידה הצחורה ואינה אומץ
כלום וראש הכהר עוטד עלייה, מנענע
גופת הפרווה שלו ואומר: אוקובייטה
נכדים, כלמים ואוקובייטה, לא תבשיל
א מיטה, בא השד ומלאכתו בחורף
ו, ניטל דליך וכשהיה מוטל בעגלה שירכב
ם שבער וכשהיה מוטל בעגלה שירכב
ני ידיו מעבר לסלמות והיו תלויות
שיקת אכבות, שהיה כשר יתרומות
ילו לא ידע מעולם חכמה לשפם
אמת, חור אדום ובריא וריזוות
תגבורה והולכת, משכנו על גבי התא
ש באכנסיה ושוב נעלם המדא העז
בכנסיה ועם זאת, ככל שנחפוץ אכבע
ו לשטעווי הפלא ולפלא שעשויות.
שרה תמנת קרן הסולמות המתרחק
ילך ומשני עבריו תלויות עשר האצי
ות הימומות. ואך נמהבהה ראשית
אה בא האכבות הנק ועכורה.
עשהו לבם ובידוח דעתם של קהל
ברים המתבנאים באכנסיה האדימתה
הה לא בלבד עיניו של דליך אלא של
הה ולמה אחילם כאומו אורח פורת.
יבورو בלילה שפות ושפת מולדת
את הצעים על ריבוי ההגאים המצויר
בברכות תינוקית, מנחת עליון
היה יושב לשולחן, גומע כוסו גמימות
ירושלמית, היה מעלה בלב רואי חזות
ובכח של פושט יד, שעקרו קורת הפת
טנה שמשחררים בה כפצעים הכתמים
חוורים של הקרקע שנטלת הפלטה מציד
האיימאל, ונטל לו כלי הנגינה הגי^ד
גבל רב מיתרים שעמד כוכלים
רינה, מסגדהו, כמליחת האmittים כאבי^ה
ושופחת ביוור: ואילו האmittים כאבי^ה
חולדה, אלום משעדי מעל השולחן
טל את כלי הנגינה וביצב מATORI
רכבת המיתרים ואכבעותיו תחילו
טנות בחפות, חנית וגוראה אחת.
ל גטו מלאה את הפליטה אמהירה
דנדודים דקים וגמישים, ואך קולו
זורה את המגינה ברסקי זמרה, טפק
יצים ספק אוחות, ניטל ממנו מראה
גיל, ופנו הבהילו בת זיו של כסם
זוטם, נראה כמיין קשה מוקדמת, ואפיר
זקנלו שדחה בכיכול מאבק כל דרכו
אלם ניתן בו צבע פראה זו, כאלו

ה

(המשך)

צירותם שתיה מועצת אם בעניין אחר
הפטיסיקו מלאמתם. מתיילה ישבו בשער
המגרש ולא אוניח לכל אחד, שיעשה
בתקידם. אבל אותה שעה עישבו, כתשי
דמיות מאויימות ומאיימות, שבסתא
הקרוסילה המשולשת,อลם מזונצא
גברון כמותם ובקש לפלט לו באגדוז
פין נתיבה בין שני גושי השרים
שבשער, נסתובנו שלושת בפקעת מיג'ר
רתא, שלא נמצאה לה תקנה אלא בביית
אסורים הסמו. גודל כוחם של כתלי
בית הסוהר, שנוגאים נעים בהם זופים
בימי, ומעתה נרא פנוי השלישיה זופים
בעיני רוחניות מבעד שכבת אחלו
נوت המסורגים אל מגרש השעוזים
ושוב לא נמצא מי שיתחרה באומנות
הערים עליהם אドוני הקומדייה והכריון
באוני כיתת הנערם. המצויה בכל שעיה
במבואי מגרש, שכלה המתנדב לסייע את
הסחרחות זוכה בנסיעת חינם. נבהלו
נעדרים הרבת, כgcdוד מתנדבים לאותה
עשיה, שיטר משמשכו להבטחה טובה
של נסיעת חינם, נושא לראות את הפִי
לא בסטרי סתריו,อลם משגיבו לאחורי
רי הפרגו. תקותם נהרכה בהרף עין —
פנימו של היכל הכספיות נתגלה בחיל
צר, הגדיר קירות של קרש עץ מלוכי
לכימ, שלא חל בהם חורו של מעץ.
כלונס עבה וגודל באמצעו ומתחו יוציא
אות הקורות. שאלקו הנזון בתוך אותו
חל הווא מחוספס ואינו מצובע וחלקו
היוצא לרשות הרבים ונושא את אונקי
שרשות הסוסים והמרכבות. הווא גם
מוחטב יפה יפה וגם מצובע יפה יפה.
מעשה הסיבור נעשה פתחרות. כל נעד
ונער בקש להאראות כוחו ואפילו נשוי
מתוך קזרה מהתק האויר וראשו שחרחר
MRI'צה, בمعالן צר וידי רפו מכובד
המלאת, לא פסקה ההתלהבות. והריצה —
כל קרסילה העשויה מערכת קורות, שבכל
אחד כרווק בה חבל משולש, שסוס עץ
תליי בקצוות, וככל שאותה מערכת
מסתובבה היא מסבבת וחתם כפורה
באיר והוא עניין לילדים פחותים
הדרוגונים החוננים בעיר, המראים גם בזו
פיריה שלוש ספינות מעופפות באוויר,
הפטיסיקום ותומרת הפסלים. אין
לך מראה נאה מראה הפסלים האלה,
כל אחד שיעורו כasma והוא אדם לכל
דבר, וככל שהתוمرة שטפנדים לאוהל
עשה בגינטה, עשות הצורות תנועות
גינגה מדוקדקות ביותר, מי בכנורה מי
בתופע, מי בבטנו, ואילו יד שבורת
אחד, הייתה האילוסיה. שלימה. קשה
לדעתי, אם אドוני הקומדייה לבו טרוד
בעסוקו שלא ראה אותה יד חסירה ועל
כן לא תיקנת, או שראתה אותה ולבו מלא
ולול לקהל הצופים ועל כן לא תיקנת.
העיקר — מדי שנה לשנה חור אליו
מראה היד השבורה וקיפח. שלימומו של
החויזן. השנה גוסף קיפוח על קיסות —
שני הגברתנים. שעמדו בטנים לאויה,
וסובביו את מערכת הרצפה ותתקירה
החויזה. גובל היה יתוברה נאש צוינז

... ימים כתמיונים אינו לך שעת טוביה בימות החמה כשעות בוקר וכשעות ערב. שאלו ואלו אין בהם מלהטו של יום על צהיריו הפלחים בשפעת אורים את אורה עיניהם של הבריות ומכבידים בוניכם המלובנת את נשימותם של הבריות; אלו ואלו כל זאת המרגע בקשת היגיינה הדר רוכיה והמתשתן; אולם עתה לשיפת הבערים, קשים מהם הערבים. הבקרים מביראים צורו ריעונותם. שלשונם בהזלה, טلغורה דודפת טلغורת, וכל אחת בווע' רת ומבעירה ופכל רואים: אש יצאה מסאראייאנו והוא אוכלת את העלים כוללה הערבים שבאים מגלי אנשים בקרני רחובות. בפתחי שעריהם, בפרוז' דור הפטוסטה, במבויאי בית הנתקבות, על ספסלי גן העיר, בבית המדרש, בקלוינ, בשוק, בבית. לא דיה טلغורה מהרידת שבתווני בוקר, באה' שיתה הערב ודורה' שת לשונה תקצרה באירועים כחומר פרוי' עניות. מה טבו עתה שעות חיים החול'כות במלול החיים הקבוע, כחמול של' שום. ככלני שנה, ככלני שנותיהם, ככלני עשר שנים, ככלני סאראייאנו. שעות אלה עתה כנקודות היכוספים: מי יתגנו צהירים בלבד.

**הטעודדו והרגיעו את
עצביכם המתווכים בעשן
הסיגריה היפה לעצבים
אטוס אן**

100000

בזה כל המשמעות של זוגיו והיזוק, נזקון
בזה גם גורי העתנים הפרוינגיציאליים
המספריים בשבח גילויו במחוזות שונים,
אליה גורי העתונים שביהם מפורש שם
כפרנו וחברו, שלא היו, מגיעים לאזני
הרוחקים אפיקלו בימים שנפלו בו דלי'
קוט גדלות. השמה והגואה אףלו הן
גדלות ביורה, שהגיעה שעת חצוי.
ולאחרונה אין ונשאים אלא האב והדוחה
לחור המזוודה בקבוק רום שלא נשאה
כלו ובנו המעביר עיניו על פני הארץ
לימס וסוטו כמראה מעשה להטם לעצמו
—. כובש פיו באבר המדולדל החורב
מכחפו ומפהק פיהוק של עיפות יתרה.
וכשהוא ואביו כمبرיעים עצם לתקד
השכת הלילה והמווגת גועלת את הדלה
אחריהם היא מנידה ראשית ואומרת:
רחמנות.